

JA 2017/18 Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, 06-12-2016, 200.163.819/01,

ECLI:NL:GHARL:2016:9856 Beroepsaansprakelijkheid assurantië tussenpersoon,

Informatie verstrekken

Publicatie	JA 2017 afl. 2
Publicatiedatum	06 maart 2017
College	Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden
Uitspraakdatum	06 december 2016
Rolnummer	200.163.819/01 LJN <u>ECLI:NL:GHARL:2016:9856</u>
Rechter(s)	mr. Bartels mr. De Hek mr. Weening
Partijen	[Appellant] te [A], appellant, in eerste aanleg: eiser, hierna: [appellant], advocaat: mr. D.R. Kamps, kantoorhoudend te Assen, tegen Assurantiekantoor Koster BV te [B], geïntimeerde, in eerste aanleg: gedaagde, hierna: Koster, advocaat: mr. W.M. Stolk, kantoorhoudend te Rotterdam.
Noot	mr. H.J. Delhaas
Trefwoorden	Beroepsaansprakelijkheid assurantië tussenpersoon, Informatie verstrekken,
Regelgeving	<u>BW Boek 6 - 162</u> <u>BW Boek 7 - 401</u>

Samenvatting

Assurantiekantoor Koster BV ("Koster") heeft appellant bijgestaan bij het aanvragen van een autoverzekering. Koster heeft de auto verzekerd bij Delta Lloyd. Verzekeringnemer van deze autoverzekering was de oma van appellant, die geen rijbewijs had. Na het afsluiten van de autoverzekering is de auto op enig moment door brand verloren gegaan. Delta Lloyd heeft geweigerd uit te keren omdat bij de aanvraag is verzwegen dat er een andere "regelmatige bestuurder" van de auto was, de oma niet in het bezit was van een rijbewijs en bovendien niet de eigenaar van de auto was. Appellant heeft gesteld dat Koster niet als een redelijk handelend en redelijk bekwaam tussenpersoon heeft gehandeld door te adviseren de verzekering op naam van oma af te sluiten, terwijl Koster wist of behoorde te weten dat zij niet over een rijbewijs beschikte en niet de "regelmatig bestuurder" was.

Het hof heeft overwogen dat indien vast zou komen te staan dat Koster heeft geadviseerd de verzekering op naam van oma af te sluiten terwijl zij wist, althans behoorde te weten, dat oma niet over een rijbewijs beschikte en niet de regelmatige bestuurder was van de auto, althans dat Koster appellant niet heeft gewaarschuwd voor de gevolgen van het op dergelijke wijze afsluiten van de verzekering, Koster is tekortgeschoten in de op haar rustende zorgplicht. Koster heeft echter betwist dat zij aldus heeft geadviseerd, zodat het hof appellant heeft toegelaten tot bewijs van haar stelling.

Uitspraak

1. Het verdere verloop van het geding in hoger beroep

(...; red.)

2. De feiten

2.1. Het hof gaat in hoger beroep uit van de feiten zoals beschreven in de rechtsoverwegingen 2.2 tot en met 2.11 van het bestreden vonnis. Deze feiten luiden als volgt.

2.2. [appellant] is een particulier en was eigenaar van een auto, merk Citroën.

2.3. Koster is een assurantietussenpersoon.

2.4. [appellant] had in het verleden de auto verzekerd op naam van zijn toenmalige schoonmoeder. Deze verzekering is beëindigd nadat de relatie van [appellant] met zijn partner was verbroken.

2.5. De auto is per 4 oktober 2012 door tussenkomst van Koster bij Delta Lloyd Schadeverzekering N.V. (hierna: Delta Lloyd) verzekerd.

2.6. De verzekeringnemer van deze verzekering was [C], de oma van [appellant]. [C] heeft geen rijbewijs B.

2.7. Nadat de verzekering is afgesloten, is de auto omstreeks 31 december 2012 door brand verloren gegaan.

2.8. [C] heeft de schade aan de auto bij Delta Lloyd geclaimd.

2.9. Bij brief van 12 maart 2013 heeft Delta Lloyd geweigerd uit te keren op de grond dat bij de aanvraag is verzwegen dat er een andere "regelmatige bestuurder" van de auto is, [C] niet in het bezit is van een rijbewijs B en zij geen eigenaar van de auto is.

2.10. Bij brief van 6 augustus 2014 heeft [appellant] Koster aansprakelijk gesteld voor de schade die hij lijdt doordat de verzekeraar de claim heeft afgewezen.

2.11. Koster heeft aansprakelijkheid van de hand gewezen.

3. Het geschil en de beslissing in eerste aanleg

3.1. [appellant] heeft in eerste aanleg – kort gezegd – betaling van Koster van een bedrag van € 35.375,= gevorderd, vermeerderd met rente en kosten.

3.2. Koster heeft de vordering van [appellant] betwist.

3.3. De rechtbank heeft in het vonnis waarvan beroep de vordering van [appellant] afgewezen en [appellant] veroordeeld in de proceskosten en de nakosten.

4. De beoordeling van de grieven en de vordering

4.1. [appellant] heeft in hoger beroep één grief opgeworpen die zich in de kern richt tegen het oordeel van de rechtbank dat [appellant] niet aan zijn stelplicht heeft voldaan en dat dientengevolge aan bewijslevering niet wordt toegekomen.

4.2. [appellant] heeft aan zijn vordering ten grondslag gelegd dat Koster jegens hem niet heeft gehandeld zoals van een redelijk bekwaam en redelijk handelend assurantietussenpersoon mag worden verwacht, zodat zij tekort is geschoten in de op haar rustende zorgplicht in de zin van artikel 7:401 BW, althans dat Koster jegens [appellant] onrechtmatig heeft gehandeld.

stelt ter onderbouwing van zijn vordering het volgende. Nadat de relatie tussen [appellant] en zijn toenmalige partner was verbroken, diende de verzekering van zijn auto, die tot op dat moment op naam van zijn (voormalig) schoonmoeder stond, te worden gewijzigd. De moeder van [appellant] heeft daarop telefonisch contact opgenomen met Koster. De heer [D] (hierna: [D]) heeft vervolgens namens Koster een huisbezoek afgelegd. Dit huisbezoek vond plaats omstreeks 4 oktober 2012 in de woning van de moeder van [appellant], waar ook [appellant] en zijn vader aanwezig waren. Tijdens het gesprek

heeft [D] aangegeven dat [appellant] vanwege zijn leeftijd de auto niet zelf kon verzekeren en heeft hij geopperd of de verzekering niet op naam van een opa of oma van [appellant] kon worden afgesloten. Besloten is toen om de verzekering op naam van de oma van [appellant], [C], af te sluiten. Van de zijde van [appellant] is vervolgens aangegeven dat [C] niet over een rijbewijs B beschikte, waarop [D] aangaf dat dit geen probleem was omdat dit in de praktijk toch niet werd gecontroleerd. [D] heeft vervolgens in verband met het afsluiten van de verzekering verschillende vragen gesteld die hij nog tijdens het huisbezoek op zijn laptop heeft ingevuld. De digitale aanvraag van de verzekering is daarna op het kantoor van Koster uitgeprint en naar [C] toegezonden. [C], die niet kan lezen en schrijven, heeft de aanvraag in het bijzijn van de moeder van [appellant] ondertekend en per post teruggezonden naar Koster.

Door [appellant] te adviseren de verzekering op naam van [C] af te sluiten terwijl Koster wist, althans behoorde te weten dat [C] niet over een rijbewijs B beschikte en niet de "regelmatig bestuurder" van de auto was, althans [appellant] niet (voldoende) te waarschuwen voor de gevolgen van het op dergelijke wijze afsluiten van de verzekering, is Koster naar de mening van [appellant] tekortgeschoten in de zorg die van haar als assurantietussenpersoon mocht worden verwacht, dan wel heeft zij onrechtmatig jegens [appellant] gehandeld, ten gevolge waarvan zij gehouden is de door [appellant] geleden schade te vergoeden.

4.3. Koster heeft de door [appellant] geschetste gang van zaken betwist. Zij heeft in het kader van haar betwisting het volgende aangevoerd. Op 4 oktober 2012 is Koster, in de persoon van [D], door [C] telefonisch benaderd met het verzoek een autoverzekering af te sluiten. [D] verkeerde op dat moment in de gerechtvaardigde veronderstelling dat de desbetreffende verzekering voor [C] zelf bedoeld was. Hoewel [D] (de familie van) [appellant] kende, was hem niet bekend dat [C] en [appellant] familie van elkaar zijn. [D] heeft met [C] de gebruikelijke vragenlijst voor een autoverzekeringsaanvraag doorlopen, waarbij [C] de daartoe benodigde gegevens al paraat had. De vraag of [C] over een geldig rijbewijs beschikte, is door haar bevestigend beantwoord en de vraag of er een afwijkende "regelmatig bestuurder" was, werd door haar met "nee" beantwoord. [D] heeft de gegevens via het digitale systeem "Meeting Point" ingevoerd en op 4 oktober 2012 om 10:40 uur naar Delta Lloyd toegezonden. Op 8 oktober 2012 heeft [C] het aanvraagformulier voor akkoord ondertekend en daarmee heeft zij (dus ook) verklaard dat de antwoorden juist en volledig zijn. Koster betwist dat door [D] een huisbezoek is afgelegd. Zij wijst er daarbij op dat in de kantooragenda van Koster op 4 oktober 2012 geen huisbezoek van [D] noch van een andere werknemer van Koster vermeld staat, terwijl bovendien vast staat dat het verzekeringsaanvraagformulier op 4 oktober 2012 om 10:40 uur via het "Meeting Point" systeem naar Delta Lloyd verstuurd is, terwijl dit digitale systeem alleen beschikbaar is op de kantoorlocatie van Koster, en niet via een laptop of tablet tijdens een huisbezoek. Ter onderbouwing van haar verweer dat [D] op 4 oktober 2012 geen huisbezoek aan [appellant] heeft afgelegd, voert Koster voorts aan dat zij op 4 oktober 2012 een kantoorbezoek heeft gehad van vertegenwoordigers, waarbij de collega's van [D] aanwezig waren, zodat [D] op die datum de gehele dag op kantoor moet zijn geweest aangezien er altijd iemand aanwezig diende te zijn voor het beantwoorden van de telefoon en het ontvangen van bezoekers.

4.4. Het hof overweegt dat indien vast zou komen te staan dat Koster, in de persoon van [D], [appellant] heeft geadviseerd de verzekering op naam van [C] af te sluiten terwijl zij wist, althans behoorde te weten dat [C] niet over een rijbewijs B beschikte en niet de regelmatig bestuurder van de auto was, althans dat Koster [appellant] niet (voldoende) heeft gewaarschuwd voor de gevolgen van het op dergelijke wijze afsluiten van de verzekering, Koster tekort is geschoten in de zorg die van haar als assurantietussenpersoon mocht worden verwacht, dan wel dat zij onrechtmatig jegens [appellant] heeft gehandeld en gehouden is de dientengevolge door [appellant] geleden schade te vergoeden. [appellant] heeft naar het oordeel van het hof voldoende feiten en omstandigheden gesteld die, mits deze komen vast te staan, kunnen leiden tot de gehele of gedeeltelijke toewijzing van zijn daartoe strekkende vordering. Omdat Koster deze stellingen gemotiveerd heeft betwist, zal het hof [appellant] overeenkomstig zijn aanbod toelaten tot bewijslevering door (onder andere) getuigenverklaringen. Dat betekent dat de grief doel treft. Voor zover Koster zich nog op het standpunt heeft gesteld dat [appellant] niet kan worden toegelaten tot bewijslevering omdat zijn bewijsaanbod onvoldoende is gespecificeerd, onderschrijft het hof deze stelling van Koster niet. Bovendien verliest Koster hierbij uit het oog dat de rechter ingevolge artikel 166 lid 1 Rv ook ambtshalve bewijs van betwiste stellingen kan opdragen.

De slotsom

4.5. Voordat het hof een nader oordeel zal geven, zal het een getuigenverhoor bevelen.

5. De beslissing

Het hof, rechtdoende in hoger beroep:

laat [appellant] toe tot het bewijs van feiten en omstandigheden waaruit blijkt dat Koster, in de persoon van [D], [appellant] heeft geadviseerd de bedoelde autoverzekering op naam van [C] af te sluiten terwijl zij wist, althans behoorde te weten, dat

die [C] niet beschikte over een rijbewijs B en zij niet de regelmatig bestuurder van de auto was, althans dat Koster, in de persoon van [D], [appellant] niet (voldoende) heeft gewaarschuwd voor de gevolgen van het op dergelijke wijze verzekeren van de auto;

bepaalt dat, indien [appellant] dat bewijs (ook) door middel van getuigen wenst te leveren, het verhoor van deze getuigen zal geschieden ten overstaan van het hierbij tot raadsheer-commissaris benoemde lid van het hof mr. J.N. Bartels die daartoe zitting zal houden in het paleis van justitie aan het Wilhelminaplein 1 te Leeuwarden en wel op een nader door deze vast te stellen dag en tijdstip;

bepaalt dat [appellant] het aantal voor te brengen getuigen alsmede de verhinderdata van beide partijen, van hun advocaten en van de getuigen zal opgeven op de roldatum van *dinsdag 3 januari 2017*, waarna de raadsheer-commissaris dag en uur van het verhoor (ook indien voormelde opgave van een of meer van partijen ontbreekt) vaststelt;

bepaalt dat [appellant] overeenkomstig artikel 170 Rv de namen en woonplaatsen van de getuigen tenminste een week voor het verhoor aan de wederpartij en de griffier van het hof dient op te geven;

bepaalt dat indien een partij bij gelegenheid van het getuigenverhoor nog een proceshandeling wenst te verrichten of producties in het geding wenst te brengen, deze partij ervoor dient te zorgen dat het hof en de wederpartij tenminste een week voor de dag van de zitting een afschrift van de te verrichten proceshandeling of de in het geding te brengen producties hebben ontvangen;

houdt iedere verdere beslissing aan.

Noot

Het hof heeft in deze procedure een bewijsopdracht gegeven aan de eisende partij, zodat het nog niet duidelijk is hoe deze procedure zal aflopen. De inhoud van dit arrest geeft aanleiding om een overzicht te geven van de stand van zaken over de zorgplicht van de assurantietussenpersoon rondom (en met name: voorafgaand aan) het afsluiten van de verzekering. In deze noot wordt stilgestaan bij de vaste jurisprudentie van de Hoge Raad en de toepassing van die jurisprudentie in de lagere rechtspraak, in het bijzonder met betrekking tot de vraag hoe de tussenpersoon de beschikking krijgt over alle relevante informatie, wanneer hij genoeg heeft ondernomen om die informatie te verkrijgen (want het is een inspanningsverbintenis en geen resultaatsverbintenis) en wat precies van hem wordt verwacht.

Al in 1998 oordeelde de Hoge Raad dat de zorg die van een redelijk bekwaam en redelijk handelend assurantietussenpersoon mag worden verwacht, meebrengt dat hij aan de verzekeraar voldoende inlichtingen geeft om deze ervan te weerhouden naderhand een beroep op verzwijging te doen. Dit brengt mee dat indien de tussenpersoon niet over voldoende gegevens beschikt of niet ervan mag uitgaan dat de gegevens waarover hij beschikt volledig en juist zijn, hij daarover bij zijn cliënt dient te informeren; ook voor zover dit om feiten gaat die een eventueel strafrechtelijk verleden betreffen. Bovendien moet de tussenpersoon rekening houden met de omstandigheid dat zijn cliënt niet spontaan zal overgaan tot vermelding van gegevens over zijn strafrechtelijk verleden (HR 11 december 1998, *NJ* 1999, 650, m.nt. P. Clausing).

In het geval de verzekeringnemer informatie, bijvoorbeeld over zijn strafrechtelijk verleden, heeft verstrekt, dan mag de tussenpersoon er in beginsel van uitgaan dat deze informatie juist is (zie HR 13 april 2012, *NJ* 2012, 247). Indien de tussenpersoon uit de feiten en omstandigheden van het geval echter redelijkerwijs had moeten begrijpen dat de verstrekte informatie onjuist of onvolledig was, kan dat anders zijn (zie bijv. Hof Amsterdam 9 oktober 2012, *ECLI:NL:GHAMS:2012:BY4991*).

Zo besliste de Hoge Raad in 2016 over een geval waarin de tussenpersoon bekend was met de omstandigheid dat zijn cliënt met een eerdere opzegging door een verzekeraar te maken had gehad. De Hoge Raad oordeelde dat de tussenpersoon had moeten doorvragen naar de achtergrond van die opzegging, zelfs als de nieuwe verzekeraar geen specifiek daarop gerichte vraag heeft gesteld. De Hoge Raad onderstreepte in dit arrest nog maar weer eens de proactieve houding die een tussenpersoon moet aannemen (HR 26 februari 2016, «JA» 2016/90, m.nt. M. Oudenaarden).

Op de assurantietussenpersoon rust voorts de zorgplicht de cliënt te wijzen op het risico en de gevolgen van het niet vermelden van relevante informatie op het aanvraagformulier. Dit aspect komt in de jurisprudentie nauwelijks naar voren. In het arrest van het hof dat de Hoge Raad op 26 februari 2016 (zie hiervoor) casseerde oordeelde het hof dat de tussenpersoon alleen nadere vragen behoefde te stellen indien reden bestond de cliënt te waarschuwen voor de gevolgen

van een onvolledige of onjuiste beantwoording van de vragenlijst. Aan het onderdeel over de waarschuwing kwam de Hoge Raad niet toe, wellicht komt dit na verwijzing nog aan de orde.

Dit is het juridisch kader zoals het sinds 1998 door de Hoge Raad is vormgegeven. Omdat het in dit soort gevallen bij uitstek gaat om feitelijke vragen (wat wist de tussenpersoon wel of niet, welke vragen stelde de tussenpersoon wel of niet etc.) is het interessant om te kijken hoe hiermee in lagere jurisprudentie wordt omgegaan.

Het is goed om voorop te stellen dat er ook een grens is aan de zorgplicht van de tussenpersoon. De Rechtbank Rotterdam oordeelde bijvoorbeeld dat op de tussenpersoon niet de algemene zorgplicht rust na te gaan – zonder concrete nadere aanleiding daartoe – of door verzekeringnemer alle vragen naar waarheid zijn beantwoord en goed zijn begrepen (Rb. Rotterdam 19 maart 2008, ECLI:NL:RBROT:2008:BC9807). In deze uitspraak van de Rechtbank Rotterdam uit 2008 had de aspirant verzekeringnemer zijn strafrechtelijk verleden verzwegen. Hij had niet laten weten de vragen niet te hebben begrepen en hij had evenmin om een nadere toelichting gevraagd. De tussenpersoon had geen aanleiding te twijfelen aan de juistheid van het aanvraagformulier, zodat hij niet behoefde door te vragen en er dus geen sprake was van schending van de op hem rustende zorgplicht.

In lijn hiermee oordeelde het Hof Arnhem Leeuwarden dat de tussenpersoon mocht vertrouwen op informatie van de beoogd verzekerde. In die procedure had de cliënt uit eigen beweging mededeling gedaan over zijn strafrechtelijk verleden, waarop de tussenpersoon deze informatie aan de verzekeraar had voorgelegd omdat hij niet zeker wist of dit een belemmering vormde voor acceptatie. Dat bleek niet het geval. In het aanvraagformulier had cliënt vervolgens het vakje over het strafrechtelijk verleden open gelaten, waarna de tussenpersoon cliënt hierover heeft gevraagd. Cliënt deelde mee dat hij alle informatie reeds had verstrekt. Een aantal jaren later bleek dat de cliënt bepaalde – wel relevante – informatie had verzwegen. De tussenpersoon had desalniettemin voldoende zorgvuldig gehandeld, aangezien hij na het laatste contact met cliënt geen enkele aanleiding had te twijfelen aan het relaas van cliënt. In deze zaak had de tussenpersoon proactief gehandeld en kennelijk alle handelingen goed vastgelegd in zijn dossier, zodat het acceptatieproces in de procedure goed kon worden toegelicht (Hof Arnhem-Leeuwarden 17 februari 2015, ECLI:NL:GHARL:2015:1150).

Verzwijging van strafrechtelijk verleden is een veelvoorkomend onderwerp in de rechtspraak, maar ook op andere gebieden is de hiervoor weergegeven jurisprudentie van de Hoge Raad relevant. Zo oordeelde het Hof 's-Hertogenbosch in september 2016 over een inboedelverzekering waarbij door de cliënt onjuiste informatie was verstrekt. Aansprakelijkheid van de tussenpersoon was niet aan de orde, aangezien er geen bijzondere omstandigheden waren aangevoerd die maakten dat de tussenpersoon niet had mogen afgaan op de informatie van zijn cliënt (Hof 's-Hertogenbosch 20 september 2016, ECLI:NL:GHSHE:2016:4167).

In 2012 oordeelde de Rechtbank Leeuwarden over de aansprakelijkheid van een tussenpersoon bij de totstandbrenging van de verzekering van een schip. Bijzonder was dat de directeur en aandeelhouder van de cliënt pas recent in de onderneming waren en de vraag uit het formulier over schades uit de vijf voorgaande jaren niet uit eigen wetenschap konden beantwoorden. De tussenpersoon was met een schadeval bekend maar had zijn cliënt gezegd dat het niet nodig was dat op het formulier te vermelden. Ten onrechte, aldus de rechtbank. Een tweetal andere schadevoorvallen kende de tussenpersoon niet maar daarover oordeelde de rechtbank dat – gelet op de nieuwe leiding van de cliënt – de tussenpersoon een actievere houding had moeten aannemen en meer had moeten verrichten (Rb. Leeuwarden 18 juli 2012, «JA» 2012/164).

Het komt met enige regelmaat voor dat tussenpersonen bepaalde informatie van cliënten krijgen en vervolgens zelf de afweging maken dat die informatie niet relevant is voor de verzekeraar. Als achteraf blijkt dat de verzekeraar die informatie wel relevant had gevonden, is de tussenpersoon in de regel tekortgeschoten in de op hem rustende zorgplicht. Rechtbank Den Haag oordeelde in 2008 over een geval waarin een tussenpersoon bepaalde informatie die hij kende niet aan de verzekeraar heeft verstrekt, omdat hij de cliënt graag als cliënt wilde winnen voor zijn onderneming. Later kreeg de cliënt problemen met de verzekeraar wegens verzwijging en heeft de rechtbank daarop geoordeeld dat de tussenpersoon zijn zorgplicht had geschonden (Rb. Den Haag 27 augustus 2008, ECLI:NL:RBSGR:2008:BF2934). Een ander voorbeeld kan worden gevonden in een uitspraak van de Rechtbank Oost-Brabant uit 2016 waarin wegens schending van de mededelingsplicht geen dekking onder een brandverzekering bestond. In deze zaak was de cliënt van de tussenpersoon tijdens een politie-inval bij zijn dochter thuis meegenomen om te worden gehoord. De cliënt heeft hierover niet al te veel verteld en de tussenpersoon had niet doorgevraagd naar de toedracht en exacte betrokkenheid van zijn cliënt. De tussenpersoon oordeelde dat deze gebeurtenissen niet relevant waren voor de verzekeraar en informeerde de verzekeraar ook niet. Zulks ten onrechte, toen bleek dat de verzekeraar zich op verzwijging beriep (Rb. Oost-Brabant 30 maart 2016, ECLI:NL:RBOBR:2016:3567).

Bij twijfel dient de tussenpersoon navraag te doen bij de verzekeraar of de omstandigheden relevant zijn of niet. De uitspraak van het Hof Arnhem-Leeuwarden uit februari 2015 die hiervoor werd aangehaald, is een voorbeeld van navraag doen bij de verzekeraar. Interessante vraag is nog of de tussenpersoon dit anoniem zou moeten doen. Immers, de kans bestaat dat hij informatie verstrekt die hij niet hoeft te verstrekken, zodat het in de rede lijkt te liggen anoniem navraag te doen; dat betekent wel dat de tussenpersoon goed moet vastleggen in zijn dossier wat hij precies aan de verzekeraar heeft voorgelegd.

De tussenpersoon moet proactief handelen, hij moet vragen stellen om informatie te verkrijgen. Hij mag er enerzijds niet van uitgaan dat informatie spontaan wordt verstrekt en hij mag er anderzijds niet op vertrouwen dat alle informatie wordt verstrekt. Bovendien moet de tussenpersoon kritisch blijven bij de beoordeling van de verkregen informatie.

Hoe gaat deze procedure aflopen? Het zal – en dat is een open deur – afhangen van de uitkomsten van het getuigenverhoor. Als komt vast te staan dat de tussenpersoon heeft geadviseerd de autoverzekering af te sluiten op naam van de oma terwijl zij niet de regelmatig bestuurder was (en geen eigenaar van de auto was en zelfs geen rijbewijs had), en de tussenpersoon heeft niet gewaarschuwd voor de mogelijke gevolgen van het niet melden van deze informatie, dan zal het hof vermoedelijk oordelen dat de tussenpersoon aansprakelijk kan worden gehouden voor hierdoor ontstane schade. Immers, in lijn met de hiervoor geschetste jurisprudentie van de Hoge Raad brengt de taak van de tussenpersoon mee dat hij ervoor dient te zorgen dat de verzekeraar over voldoende gegevens beschikt. Hoewel dat nog niet vaak aan de orde is geweest in de jurisprudentie zal het ook de taak van de tussenpersoon zijn te wijzen op de risico's van het verstrekken van onjuiste informatie.

mr. H.J. Delhaas, WIJ advocaten